

Sy-li spěwał,
Pilnje dźěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócy
Napoj mócy
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dźělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew ćel

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihizšczerńi w Budyschinje a je tam sa schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

17. njedzela po swjatej Trojizy.

Efes. 4, 1—6.

Jako jaty Pawoł swoju wošadu w Efesu napomina. Jeho słowa njejsu pródne słowa. Wchetož sčtož bebi wón wot tych swojich žada, to je jim sam najprjedy wopokasał se swojim žiwjenjom. Jeho napominanje na naš:

Rhodźće, kaž so hodži po tym powołanju,
i kotrymž powołani sčje!

1. swjasani w lubosći,
2. bylni psches jednotu.

1. Lubosć je swjast dokonjenja. Hdzež wona pobrachuje, tam to najwyschšce pobrachuje, to najlěpsche. Wschitke křesćijaniske počinki i njeje wurostu. Gemat njejsu nicžo hódne.

Hdyž Pawoł tudy rěči wo poniznosći, wo czichej myšli, wo isčerpilnosći pschecziwo bližichemu, dha bebi tola ničto tele počinki sam dacž njemóže. To ničto prajicž njemóže: Ja chzu nětko ponizny byč. Tajka poniznosć njeby žaneho korjenja měla. Wchetož hdyž ty swoju wutrobu snajesch, potom wěsch, tak malo je nascha wutroba samo wot so na tajke myšljenja složena. Wchetož nascha wutroba pschithila so hordosći, njesčerpilnosći.

Wo njej pak Pawoł njerěči, ale wo tym powołanju, i kotrymž sčje powołani. W nim je Jesuž naš pschitlad, wón je nam wopisimo wostajil, so bychmy klědžili sa jeho stopami. To potom njeńdže po našej czělnej wutrobje,

ale po wutrobje, wot jeho lubosće pschewinjenej a sčretej, kotraž nětko kaž jemu tak tež bratram w horzej lubosći napschecziwo šapa. Tak móžemy so snjesč w lubosći, móžemy wopokasač poniznosć, czichu myšli a isčerpilnosć. Lubosć je swjast, kiž naš swjasta.

2. Snylni psches jednotu. Jednota běsche husto w strasche w historiji křesćijaniskeje zyrkwje. Wchetož to, sčtož dźeli, na to so wjetšcha wážnosć kładže, hač na to sčromadne. A runje to, sčtož křesćijanow sčjednocza, je tak wulke a krasne. Žene czělo a jedyn duch. Žene duchowne žiwjenje, kotrež i teho šameho žórta wukhadža, je naše wobšedženstwo. Žena hlowa, tón samy jedyn Šbóžnik, my wschitzy stawy, my wschitzy žene czělo, kóždy se swojim nadawkom, kóždy na swojim měsće, wschitzy stajeni do teho šameho powołanja. Džemy napschecziwo tej jenej nadžiji, našej šbóžnosći. Wón je jedyn šnjes, kiž je nam to dobył, kiž je naš na so swjastał psches swoju krej, kiž je naš mjes šobu swjastał jako wumoženyh. Žena wěra, we wutrobje, we wusnaczu, w šlowje Božim, tajka to bylna móž we wichorje šwěta! Žena křesćeniza, w kotrež je Bóh nad nami štukował a so k nam wusnał. A tón jedyn Bóh a Wóczez njeje nam šdaleny, ale wón je wysche wschitkich a psches wschitkich a we wschitkich. Šajke to krasne wobšedženstwo! Duž hladajće šwěru na to, so bysche jednotu ducha šdžerželi psches swjast měra. Na tutym šalozku chžemy štejecž w našim czaku, hdzež drugi duch so šběha, a psches tajku jednotu budžemy bylni pschecziwo wschitkim njescheczelam. Šamjeń.

„Pytajcie swěru jednotu ducha sdžeržec!“

(Efeš. 4, 1—6.)

Stóš (278): Dale dži, .: Zion dale w swětle dži! —

Jednotu, .:
 Richešćenjo šo prózujče
 Sdžeržecž ducha pšches swjast měra,
 Dokelž powołani seže,
 So by widžecž dawa měra
 Wascha pšchepo se wšchej šwěrnoscju
 Jednotu! .:

Mušne je, .:
 Rhodžicž i Rnjesom swjasani
 Macže jako stawy jeho,
 — To seže jemu winojcži;
 Móz wy dostawacže i njeho,
 So wy sa nim šwěru rhodžicže,
 Mušne je. .:

Ponižnje, .:
 Čžišče, se wšchej sežerpnosćju
 Snjesče mjes šobu šo měrnj,
 Wupyšcheni i luboscju!
 W powołanju fruthym šwěrnj
 Rhodžicž pošluschnje wy dhrbicže,
 Ponižnje. .:

Wopomńče, .:
 Šlowa wascha Jesuž je!
 Rnjes je jedyn, jena wěra;
 Richeženi na njeho wy seže,
 Šeho sjednocuju šwěra
 Waš, — šo junu jeho widžicže,
 Wopomńče! .:

Madžiju .:
 Macže jenu šbožowni;
 Wjšče, pšches a we waš knježi
 Wóčez wšchitkich jenicžki;
 Šemu k nohomaj wšcho leži,
 — R njemu mějče, šwěrnj, wobstajnu
 Madžiju! .: —

Jednota šylni.

Čžešćedostojny, stary nan běšče blifko pšchi kónzu šwojeho žiwjenja. Šswój dom wobstarawšchi běšče hotowy šwoje pošlednje pucžowanje nastupicž. Tola wulka staroscž jemu hišchče na wutrobje ležesče, to běchu jeho tšjo šynojo, kotřiz drje běchu dušchni a wukublani pacholjo a w pošluschnej luboscži na nim wišachu, ale mějachu mjes šobu bohuzel husto došč pšcheporu a swadu. Šswěrnny nan bě jich čžasto hižo k bratrowskej luboscži a jednocže napominał, ale ničžo njebě to dotal pomhało; nětko k mrějazemu naněj šawołani šo se šrudnej wutrobu k njemu šhromadžichu.

„Moji šynojo“, starž i tšchepotazym hložom džesče, „jenož sjednocženi budžecže wy šylni a samožecže šwojim njepšchecželam tróžkacž! Šlejče tónle walcž křjom, mlodych halosow, kajžž wy seže. Špytajče ras walcž rošlamacž!“ Šorliwje kóždy šynow šwoje možy na tym špytowasče, po nanowej pšchifasni a pošlednej woli, ale bě jim njemóžne halosy rošlamacž a jenohlóžnje woni džachu: „Nano, to je nam njemóžne, k temu hobrška móž

šluscha, kotrejež my nimamy“, a walcž wot šo čžišnychu. „Niž taš špěšchnje, wy njerosomne džecži“, džesče nan. Walcž halosow rošlamawšchi je po jenej rošlamajče. — Šlejče, nětko to dže! R rošemicže wy, šchto čžu wam i tym pošlacž? Šižo w šwjatym pišmje reka: „Trojaka šchnóra šo lóžž njerosťorhne“ (Šred. Šal. 4, 12.). Jednota mjes šobu šylni. Mje, wascheho nana, hlubošo šrudži, waš, moje džecži, mjes šobu w njejednocže widžecž. D njedajče wšchaf šwjatemu swjasfej, kotřž waš sjednocuju, pšches malicžkojte wadžjenja šo rošťorhnyčž. Šawdajče šebi wjele šferje ruzy a twjerdže jedyn k druhemu šo pšchifamknywšchi dajče nanowemu domej, tež hdyž šym wot waš woteshol, měštnu měra a luboscže wostacž!“

Čži šynojo šebi ruzy šawdawšchi mrějazemu naněj pšchilubichu, šo čžedža po jeho pošlednej pšchifasni čžimicž.

U.

Hwěšda šwjateho pišma.

Šslawny bohohložwž Šchleiermacher štejesče pšchi kašchču šwojeho jenicžkeho šyna Nathanaela. Šlubošo štužena běšče jeho nanowška wutroba. Wón pšchimasče do bohateho pošlada šwojeho wjedženštwja i Wožeho šłowa, ale žana hwěšda trošchta njepšchelama čžemnosć želenja, kotraž čžežko na nim ležesče. Šak dhrbjesče wón, taš žyle wot boloscže rošbity, drohemu šynej rownu rěč džeržecž, i kotřymž džě šwoje najlubšče a najrjenišče nadžije pošhrjeba? „Nathanaelo“, taš w jeho dušchi křincžesče, — „ty mi wot Boha darjeny, kaš tvoje mjeno praji, moje najlubšče džecžo, kotrehož jašny duch běšče mojeho ducha radošč, šchto je mi žiwjenje bjes tebe?“

Alle i najčžemnišchich hlubinow boloscže šo jemu njejabžy šašwěcži, kaš wotblyšchčž krašneje hwěšdy i wyškosčče. Wšchě druge hwěšdy šwjateho pišma šo jemu porno tutej jenej blěde šdachu. Ššchetož i tuteje hwěšdy, blyšchčža krašnosčče pošneje, pšchelama šo škóncžnje pruha trošchta ša jeho šo bědžazu a štuženu wutrobu. „Wóčče, ja čžu, hdyž ja šym, šo bychu tež čžičami pola mje byli, kotřchž mi dał šy, šo bychu moju krašnosčž widžili, kotruž mi dał šy“ — tole šłowo i Šhryšťuškoweje wyšchšchoměšchniškej modlitwy (Šana 17. šlaw) jemu Šswjaty Duch wožiwj, a nětko wón pošny trošchta štany a džeržesče na pošložku tuteho tekšta šwojemu šynej Nathanaelej čželnu rěč, a to i tajkej wěrywješelosčju, i tajkim podacžom do Wožeje wole a taš pošny nadžije wěčneho žiwjenja, šo wšchitžy, kiž ju šlyšchachu, tuteho prjedy taš hlubošo štuženeho muža šako njepošnachu a šo špodžiwachu. Nětko wón džesče: „Tón Rnjes njeje mi mojeho Nathanaela jeno dał, wón je mi jeho tež wšaf, šo by pola njeho byl a jeho krašnosčž widžil.“

Šubny čžitarjo, wša tón Rnjes tež tebi lubowane žiwjenje, šnawo twój wošebity „Woži dar“, dha daj wón tež tvojej wutrobje tule hwěšdu šwjateho pišma šo trošchnje a šlubjenjapošnje šwěcžicž pošches tvoju nóz.

F.

W horju.

Dionysius, biškop i Alexandrije, wobledžbowasče rošdžěl mjes pohanami a křchescžijanami ša čžaf móra a pišasče wo tym šlědowaze: „Šamny mór šdasče šo pohanam jako něšchto bjesnadžijne; my paš špošnachmy w nim pruhowanje. Wjetřchina našchich i žyla žaneho štracha njepšchelam; woni šo mjes šobu wopřtowachu a wothladowachu Šhryšťa dla a šwoje žiwjenje i radoščju dachu. Šaštyrjo, wučerjo a diafonojo wumrjechu i wješelom šbóžnu marťrarsku šmjercž, taš šo pohanjo wuwolachu: „Šlejče, kaš šo čžile křchescžijenjo lubuja!“ Ššchetož pola nich wěšo hinaš štejesče:

pschi wudyrjenju móra woni khorych ležo wostajichu a čeznychu a mormi wostachu njepohryebani."

Tež dženša wopokasuje šo kšchesczjanista wěra w domaphtanju, tak derje w ščerpliwosći a sadowanju čezpjerjom, kaž we wopornowej šwěrje wothladowazyh. Potom pak wošjewja šo tež to kšchesczjanstwo, kotrež ma jeno mjeno a šdacze. Spytana wěra w kšchizu čini hišče pschezo na šwět hluboki a jeho napschecziwošč lemjazh saczišč. Kač steji š naschey wěru? Še wona tež w tymle waschnju to dohycze, kotraž šwět je pschewinyla?

F.

Wječor a ranje wutrobny.

Šso wječor čžemni wutrobje,
Šdnyž wšcho je wuhahnylo,
Šchtož šbože bšče žiwjenške
N wješele tu bylo;
Š nim lšchtne špěwy woněmja,
Wšcha radošč božmje praji,
Šso módre njebjo samróčža
N šlónzo jašne taji.

Kaž po nožy pak šhadžuje
Džen purpurojty šašy,
Tak šwita twojej wutrobje
Tež ranje w rjeńšchey krašy.
N njechadža tu twoju nóz
Čži žane šerja jašnicž,
Šlej, we njebju čže Boža móž
Čže š wěčnym šwětkom krašnicž!

K. A. Fiedler.

Šsamomordarštw.

Š Betinje, hłowneho měšta Čzornohory, ras pišachu: Šsamomordarštw šo na Čzornohorje jako najwjetšcha bojašlivosč, kotruž móže muž wobeńč, wobhladuje a šazpiva. Ša ludžaze pomnjecze njeje šebi tehodla tež žadny wobydleč Čzornohory žiwjenje wšak, a šdache šo, jako by šamomordarštw na Čzornohorje žyle wotemrečo. Ššched někotrym čžašom pak špyta wěšty Šjesar, dokelž šo šwojich wěriczelow wjazh wobróč njemžesche, šwojemu žiwjenju š kulku šónž ščiničž. Šsamomordarški pošpyt pak šo njeradži. Šjesar bu do šchpitalnje donješeny, hžezž jemu kulku wučahnychu a wón šwojemu wuštrawjenju napschecziwo hładasche. Šo wšchey Čzornohorje šónle podawš wulke špodžiwanje šbudži.

Šwječ Wikkawšch šam do šchpitalnje šhwatasche a šranjeneho š porokami pschěšpa jeho bojašliweho šlatta dla. Šjesar wječha wo wodacze prošesche a jemu wobkručesche, šo je šebi šwojeho šchpatneho čžinka jara derje wědomny. Šlle čžwilowanje wěriczelow bšche jeho nimale wo rošom pschinyšelo a tak je wón we wošomiku wrótnosče ša revolbrom pschimnyš.

ŠWikkawšch bu pschi powjedanju nješbožowneho wot šobuželnosče hnuty. Šwón poruczi, šo bychu šo Šjesarowi wěricželjo š wječhowschejše pošladnyž špokojili, š došom pak nješbožownemu pschifasa, po šwojim wuštrawjenju wječhowsštw wopuščžičž a a šwoju hanibu we wukraju potajičž. Šněkotre dny pošdžišcho wječh wufas wošjewi, w kotrymž rěšasche: „Wšchitžy čžišami, kotšiz ruku na šwoje žiwjenje šloža abo tež jeno špytaja, to ščiničž, dyrhja šo ša bješčestnyh wuwolacž a jich čžela 24 hodžin šjawnje na šchibjenzu powišnyčž. Ššchetož Čzornohorža je njedostojnje, šebi šamowóšnje žiwjenje rubičž, nad kotrymž ma jenicžžy Wóh

roškasowacž a kotrež šmē šo jeno na bitwišchžu š šakitowanj. wóčžiny woprowacž."

F.

Požohnowana šwěra pobožneho čželadnika.

Wěrna powješč še štareho čžaka.

(Šotracžowanje.)

Šedny džen dyrhjesche Wjertyn po porucžnosći šwojeho knješa we wěštej naležnosći do šhětro dalokeho měšta hič, njeměšesche pak lšchta š temu a škoržesche to Šosefej. Šón namaka jemu 6. šlaw na Čšesišch a džesche: „Šlej, tak praji luby Wóh, pschetož wšchitko, šchtož tudy šteji, je Bože šlowo: Wy wotrocžžy, pošlučhajče šwojich čželnyh knježich š bojoščžu a ššchepjetanjom, we šwěrnosći šwojeje wutrobny, jako Šhryštushejš kamemu. Šbudžišche čži to Knješ Šesuš pschifasaš, nochžyl ty jo čžinicž? Ššwojemu knješej pak dyrbišch šlučičž a pošlučhny byčž jako Šhryštushejš kamemu. Špošlučaj, šchto Bože šlowo dale praji: Niz jeno še šlužbu psched woczomaj, jako čžlowjekam š lubosčži, ale jako wotrocžžy Šhryštushejšowi, šo byšchče tajku wolu Božu čžinili š wutrobu a š dobrej wolu. Šwidžišch? Dži teho dla hnydom š wješelosčžu a šwóšniwje, a pomyššl, šo Božu wolu dopjelnjesh, hdyž šwojemu knješej šlučišch. Šw bibliji rěša dale: Wěšče, šo wy temu Knješej šlučičže, a niz čžlowjekam, a šchtož šóždy dobre čžini, ša to wón wot teho Knješa mšdu doštanje, njech je wotrocžč abo šrejny."

ŠWjertyn to šrošny, džesche a šlowa wjazh njeprašesche. Šako bē šašy pschišchol, rošrěčžowasche šo Šosef dale š nim a džesche: „Šsu tež wotrocžžy a džowki, kiž to, šchtož je jim knješštw pošrucžilo, jeno tak došho čžinja, hacž wjedža, šo šu wot knješštw widženi a šo knješštw wē, šchto šu čžinili. Šdnyž pak myššla, šo widženi nješšu, dha šu njerodni a lēni abo čžinja něšcho druhe. Što pak je šlužba psched woczomaj. Šwy wotrocžžy, praji Bože šlowo Škološ. 3, 22., budžče pošlučhni, niz še šlužbu psched woczomaj, jako čžlowjekam š lubosčži, ale š wutrobnej šwěrnosčžu a š bohobojasnosčžu. Šwšchitko, šchtož wy čžinicže, to čžinče radži š wutrobu, jako temu Knješej a niz jako čžlowjekam. Šdnyž čže teho dla tež žadny knješ na šemi a žadny čžlowjek njewidži, Šhryštus, twóš najwšchšchi Knješ, widži čže tola. Šw wy doštanjecže, rěša tam dale, wot Boha mšdu; pschetož wy šlučičže Knješej Šhryštushejš."

Šo čžaku špytny Šosef, šo jena domjaza džowka šwojej šhudejš macžeri pschezo něšchto pschinoschomasche, š woprědka wot šwojeje jědže. Šwona jědžišche šwóš šhlēb šuchi, šo by šwojej macžeri butru dacž mohla. Šdruhdny tež žaneho mjaša njejědžišche, kotrež došta, ale da je šwojej macžeri. Štajku šejnu štarosčžiwosč ša šhudu macžer Šosef jara šhwalesche, prajizh: „We Božim šlowo šteji: Šso ša šwojich štaršchich štaracž, je Bohu špodobne.“ Špošdžišcho pak wón špytny, šo wona tež to a tamne šwojemu knješštwu přjecž šjerjesche a šwojej macžeri pschinoschomasche. Štemu wón mjelčžecž njemžesche. Šwón tu džowku ras š rěčžam štaji. „Ššlyšchišch“, wón w dowěrjenju š nej prašesche, „to njeńdže; šwojemu knješštwu, kotremuž šlučišch, ničšo wšacž nješmješch. Što je njeprawdošč, kiž žanemu kšchesczjanej nješpschisšteji!"

„Šch, šchto je to dale“, wotmolwi džowka, „moja macž to nušnišcho trjeba, hacž moje knješštw.“

„Što móže wšchaf wěrnosč byčž“, wotmolwi Šosef, „ja čžesčžu tajku twoju štarosčžiwosč ša twoju macžer, kaž ty wěšch; ale š njeprawdosčži pschecžiwosč twojemu knješštwu čže tajka štarosčžiwosč šawješč njedyrbi, hewaš tašama žadny dobry poščink wjazh njeje

ale je šta žadošč. Njeprawdšč je dže stajnje jara hrosna wěz. Eslysch, šhto Bože słowo wo tym praji. Tak steji n. psch. w liščje na Tituška 2, 9.: Wotročžy a džowki dyrbja swojim knjezim poddani byč, a we wschitkich wězach so jim t spodobanju sadžeržecž, a niz pschecžimo kuščacž, ničžo njewšacž; klyščiš to? ale wschitku dobru śwernosčž wopofacž, so bychu Božu wučžbu, naschego Šbóžnika čješčili we wschěch wězach. Tow klyščiš, so Bože słowo šchtri pschisłuschnosčje wot čzeladnika žada: 1. Wojosčž a lubosčž; wón dyrbi poddany byč. 2. Šwólniwu službu: we wschěch wězach dyrbi so jim t spodobanju sadžeržecž, a niz pschecžimo kuščacž; wón njeknje morkotacž a njepščisťoinje so t nimi wurěčžowacž: teho dla 3. we wschěch wězach, tiž pschecžimo Božej kasni nješbu, dyrbi śwěru pošluschny byč, pošluschny jako Šhrystušej kamemu, rěka w Efes. 6, 5., a potom pschidžje 4. śwěrnosčž; wón njedyrbi ničžo bracž. Šwěrnny je tón, liž wschitko t dobrej wutrobu dopjelni, šchtož je čžiničž winošt, a šchtož je šlubil. Ššy ty swojemu knjesej šlubila, jako čže do služby ws, so čžješ jemu něščto wot jeho šwójtwa wsacž a wotnjescž? Šlaj, tak dyrbiš so psched sohu kamej hańbowacž, hdyž šy šebi wědomna, so so napschecžimo šebi kamej, napschecžimo swojemu kamšnemu šlubjenju a swojej pschisłuschnosčži sadžeržiš, a w kasnim njeměrje dyrbiš potom žiwa byč! Šak hdy by knještvo něhdže ja tym pschisłoch? Dha by wscho doměrjenje a lubosčž šhubila, a to by warka šchłoda byla. Na Boha a jeho hnadu so potom tež spusčezecž njemobla; Wóh t twojej njekšwěrnosčžu špokojom byč njemóže, wón jako prawy Wóh dyrbi tušamu šchtrašowacž. Nješšy w tym padže nješbožowny, wobžarowanja hódny čžlowjek? Duž to ženje njecžin! Ša čžu čži dobru radu dacž. Dofelž šy wo swoju macžer tak starosčžiwu, dha dži a rěčž se swojim knještwom; wupowjedaj jejnu jeho potrebnosčž, prosch, hacž čži to a tamne wotpusčezicž nochže? Ššes dobre šłowa je wjele dostacž. Š hłaj, tak wobšhowaš lubosčž a doměrjenje čžlowjekow. Š to je prawa čžješ a prawe šbože. Šch, tak je jenemu tehdy derje, móžesč-li šebi kamemu po wěrnosčži prajicž: Ša šym čžlowjek, na kotrehož móža so drušy twjerdže spusčezecž, na kotrehož móža swoje žyše doměrjenje stajicž. Šo je tajka čžješ a dawa tajlu radosčž, so ja šhžorške kónny ja to wšak njebych. Š pschi tym móžesč so tež Božeho dobreho špodbanja troščtowacž a jeho žohnowanja wěsta byčž.

Tajka rěčž Šofesa pschijnješ dobre plody. Džowka jeho pošluschašče a tak wschitko pělnje džješče. Wona wšta dolho w tym domje, wschitžy běchu t njej špokojom a jejnej macžeri bu pschego něščto po potrebnosčži sohu dželene.

(Pschichodnje ščončjenje.)

P i s t y.

I.

Luby wujo!

Ty mi pišesč, so dyrbiš se Ššojim džěškim džělom pschego šažo pschštamacž, dokeiž dny dale bóle wotebjeraju, a so šy potom žyly dolhi wječžor šwobodny. Ty šbožowny! Někotryžkuli so hacž do nožy bėdži, druhi po korežmach čžaha, a šecži — šedžo spi. Ty paš prajiš, so čži wolija šchłoda njeje, hdyž mašch dobru knihu psched sohu abo nashonjenego pschecžela po bohu. Šo so mi wot tebe lubi, a dofelž wěm, so w kóždej wězhy hacž do dna pschimašch a pódla tež mje wo moje mēnjenje prošyš, dha so čži tež dale nochžu šapowjedžicž.

Šchto šebi runje myšlu, so praschesch, hdyž wječžor šwězju šašwěčžam? Pschi tym mam wschak, luby wujo, tež tak swoje

myšle. Ššwětkosčž, mam ša to, je dobra wěz wo šštwje, na pučžu a tež we hłowje. Šórlow, t kotrychž nam wulhadža, mamy wjele, ale poruno šłónzu žana njeje. Šóždy došonjany dar jeno t wyškosčje pschisładža wot Wóžja šwětkla. Šrascha so jeno, tak šon naložujemy. Ššom, swoju kamšnu šwězju, čžlowjek hušto njewužitnje trjeba. Šo je pschego tak bylo. Štary, jara mudry Šricha Diogenes je ras w škaženym Athenje šrijedž bėšeho dnja se šašwěčženej latarnju po mēščje šhodžil. Ša praschēn, šchto pyta, je prajil: čžlowjeka! Šajka porědkosčž je tam rošomny čžlowjek byl! Dale tež na ruski lud myšlu, w kotrymž nētkle wschitko překi a pódla dže. Šdže dyrbi čžlowjek pschicž, hdyž na rošum wjažy pošlusčacž njecha? Šu ma šažo Diogenes prawje: rošom čžlowjek trjeba abo — powjaš.

Tole, luby wujo, šu tak moje myšle, hdyž šebi wječžor šašwěčžam.

Měj so derje a pišch šažo

Ššojemu

... ej!

Wschelake t bliska a t daloka.

— Šłowna šerbška předaška konferenza šmēje swoje nashmšte pošedjenje šchtwórk 11. oktobra dopold. w 10 hodž. we „winowej kicži“ w Budyščinje.

— Šaška krajna šynoda je šańdženu pódželu hromadu šstupila. Dopoldnja mēješče so Boža služba w dwórškej žyrkwi, pschi kotrejž knješ wyschšchi dwórški předaš Škermann předomasche. Boža služba bēšče wopštana niz jenož wot šynodalnych, ale tež wot mnohich druhich pošlusčarjow. Še to rjane dopokasmo, so ma našch lud šajimanje ša rošwíwanje žyrkwinskeho žiwjenja a a t tym ša wuradžowanje šynody. Šschipódnju w 1 hodž. mēješče so šjawne wotewrjenje šynody w domje krajnych šstawow. Šknješ minister se Šchlieben wotewri šynodu a mēješče wutrobnu narěčž, w kotrejž pokasa na nadawš naščje žyrkwi w našchim čžahu a wupraji so potom wo pschedmjetach, wo kotrychž šmēje šynoda radu ššladowacž. Ša pschedšydu šynody bu wušwoleny knješ D. hrabja Otto Biztum t Šštädt. Wo dalisčich wuradžowanjach šynody dawamy pschichodnje rošprawy.

Š Šrodžiščezja. Šańdženu njedželu 30. septembra je našch wjeleslužbny žyrkwiny wučer knješ šantor Šarjeńk swoje šaštojštwow w naščej wšhadže šložil, so by so na wotpocžinš do Budyščina pscheshdlił. Wón so w Šitru pola Wóšlinka 18. hapryla 1842 jako šyn šerbškeho ratarja narodži, na namoštjenje D. Šmišcha, kotryž bē jeho wobdarjenosčž špóšnal, 1858 do Budyščina na jeminar pschidžje, 1864 bu t wučerjom w Bēlej pola Škamjeřa, 1866 w Šólanach nad Ššrewju, 1873 bu wot ministerštwu na mēšto knjesa šantora Šataša jako žyrkwiny wučer do Šrodžiščezja powołany. Šu je wón 33 lēt t wulšim žohnowanjom ššutkowal. Ššam dobru Ššerb je wón tež stajnje ša pravo šerbškeje rěčže w šchuli wuššupowal a ššutkowal a jako šobustaw Mačžy a towašštwu pomožy ša ššudowaznych Ššerbow wschitke prošžowanja ša duchowne žiwjenje Ššerbow śwěru špdpjeral. Šak wyšoko je wšhada jeho šebi wožila, to w swojim čžahu psches wulšotne dary lubosčje pschi ššladnosčži jeho jubilejom a nētko psches nadobny dar dopomnjecž, rjanu lēhanžu, wobšwědčžila. Wóh špožčž jemu hiščče dolhe lēta dobru ššrowosčž a daj jemu jeho wotpocžinš w mērje wužiwacž!

— Šicžba wobydlešštwu w Ššrusškej po ličženju wot 1. dez. 1905 je hromadu ššstajana. Ššalicžilo je so 37,293,324 ludži, 18,398,903 mužškich, 17,894,421 žónškich, 23,341,502 ewangelskich, 13,389,444 katholicškich a 409,501 židow.